

Dupík chce spát

 Dupík nemohl spát, a tak chodil po doupěti sem a tam. Všechny tím Drušil.

„Už dost!“ pokárala ho Dosia. „Jsi hrozně hlučný.“

„Už je půlnoc,“ zívla Ria. „Je strašně pozdě!“

„Vzbudil jsi mě,“ naříkala Tessie.

„Přestaň tu pochodovat!“ zlobila se Trixie.

Táta a máma, probuzení tím hlukem, vešli do dětského pokoje.

„Snaž se rychle usnout, Dupíku,“ poradila mu maminka a vrátila se do své ložnice.

Další den je čekala spousta práce, takže se na to museli dobře vyspat!

Dupík si lehl. Bohužel, stále nemohl spát. Bez hlesu vstal a potichoučku vyšel z nory. Na nočním nebi se třpytily tisíce hvězd. Taková nádhera!

„Mamka mi radila, abych usnul,“ říkal si zajíček. „Ale kde ten můj spánek je? Půjdu ho hledat!“

A vydal se na dalekou cestu... uprostřed noci! Potkal šedou myšku a zeptal se jí, jestli někde neviděla spánek.

„Nic takového jsem nepotkala!“ odpověděla. „Ani nevím, jak to vypadá.“

Dupík šel dál.

Spatřil další myš, která byla zabraná do čištění svého kožíšku. Nerušil ji, ale ani u ní svůj spánek neviděl.

Došel k rybníku. Máma kachna spala na břehu se složenými křídly a pod nimi se choulila její mláďata. Ale ani tady spánek nenašel.

Zajíček doběhl k dutému kmenu, ve kterém spokojeně pochruchovaly veverky. Ani tady spánek nebyl. Doskákával dál, až k jezeru. Žáby, které seděly na leknínech, sborově kvákaly. Ale ani tady spánek nebyl.

„Prošel jsem celý les,“ zaúpěl Dupík, když se vrátil do doupě-

te. „Jsem moc unavený, ale spánek se mi najít nepodařilo...“

Už nevěděl, co si dál počít, a tak si lehl do postýlky z listí a zavřel oči. Přemýšlel o kachňatech, která seděla vedle sebe u rybníka, o veverkách pohodlně ležících ve svém stromě. Přemítal o večerní puse od mamky, o sestřičkách Rie, Trixie, Dosie a Tessie sladce spících v postýlkách jedna vedle druhé...

A Dupík najednou usnul.

Nemusel jsi hledat tak daleko, Dupíku. Spánek se vždycky ukrývá doma, tam, kde panuje klid.

Lekce sebedůvěry

„Propánakrále!“ povzdechla si myška Olivie a posadila se vedle doktora Dawsona před krb v bytě na Baker Street u detektiva Basila.

„Copak je?“ zeptal se doktor Dawson.

„Copak je?“ opakovala po něm Olivie vyčítavě. „Vy jste zapomněl? Mého otce unesl ten prohnaný zatracený netopýr.“

„Samozřejmě, má drahá, že jsem nezapomněl,“ ujistil ji doktor Dawson. „Chápu, že jste kvůli tomu velmi rozčilená.“

„Velmi rozčilená?!“ vykřikla Olivie zlostně. „Jsem rozčilená, jak jen to vůbec jde!“

„Ale teď už jsme u Basila, a to je nejlepší detektiv na světě. Sama jste to říkala,“ připomněl jí Dawson.

„Ale co když nám nebude chtít pomoci?“ řekla Olivie.

„A proč by nám neměl chtít pomoci?“

„Slyšel jste ho přece! ,Nemám čas zabývat se ztracenými otci ‘,“ citovala přesně detektivova slova.

„On to tak nemyslel,“ utěšoval ji Dawson. „Zřejmě má rozdělaný nějaký případ. Možná jsme přišli v nevhodnou chvíli. Ale ať se stane cokoli, má drahá, snažte se ovládat.“

„Já vím, že se mi snažíte pomoci, doktore Dawsons,“ řekla Olivie co nejzdvořileji, „ale opravdu nevím, jestli se dokážu ovládat. Můj otec je kdoví kde a já ho prostě musím najít!“

„Máte pravdu,“ řekl Dawson. „Musíte ho najít. A musíte Basilovi pomoci, aby ho mohl vypátrat. A abyste mu mohla pomoci, musíte mít jasnou hlavu. A dokážete mít jasnou hlavu, když se přestanete ovládat?“

„To asi těžko,“ připustila Olivie neochotně.

„Dokážete myslet logicky, když jste rozčilená?“ zeptal se Dawson.

„To taky asi těžko,“ řekla Olivie.

„Dokážete pomáhat Velkému myšimu detektivovi, aby mohl zachránit vašeho otce, když máte hlavu plnou starostí?“ zeptal se Dawson.

„Ne!“ Olivie se odmlčela, když jí došlo, co jí chce Dawson říct.

„Ne, nedokážu. Musím zachovat klid a rozvahu – už kvůli otci. Trápit se a strachovat můžu později – ale teď se musím chovat jako detektiv – jako Basil,“ dodala sebejistě.

„To je ono, mladá dámo. To jsou nejmoudřejší slova, jaká jsem od vás kdy slyšel.“

Dawson se na Olivii povzbudivě usmál. „Když se budete držet takového předsevzetí, jistě otce brzy najdete.“

A vzápětí do místnosti vešel Basil. „Samozřejmě že ho najdeme! Za to vám ručím svou pověstí. Vašeho otce najdeme, jako že se Basil jmenuju!“

Olivie se usmála. Věděla, že je na Basila spolehnutí.

Kdo je nejlepší?

Toulouse a Berlioz se vykradli ven z domu madam Spořádané. Za nimi se nesla Marie jako pravá dáma a bílým ocáskem švihala kolem sebe. Ale ani ona neodolala a vyskočila bratříčkovi Toulouseovi na záda, když to čekal ze všeho nejméně.

„Počkejte na mě,“ vykřikl druhý bratříček Berlioz a skočil na své dva sourozence. Marie raději prchla, ale Berlioz s Toulousem se začali prát v listí.

„Přepral jsem vás oba dva,“ chlubil se pak Berlioz. „Jsem z vás nejsilnější.“

„Vážně?“ popichoval ho Toulouse. „Když jsi tak dobrý, tak schválně jestli vylezeš až nahoru na ten starý dub.“ Zvedl bradu a ukázal k vysokému stromu nad jejich hlavami.

„Beze všeho,“ řekl Berlioz. Pohotově vyskočil na nejnižší větev a začal šplhat nahoru.

„Dávej pozor!“ volala na něj Marie. Zdálo se jí, že je příliš vysoko. Brzo vylezl až na nejvyšší větev.

„Nedělejte si starosti,“ zavolal na ně dolů Berlioz. Byl tak vysoko, že ho nebylo skoro slyšet.

Toulouse si olízl packu. „Tak dobře, umíš to,“ zavolal na bratříčka. „Už můžeš slézt dolů.“

Berlioz se však nehýbal.

„Povídám, že už můžeš slézt dolů,“ opakoval Toulouse.

„Já – já nemůžu,“ odpověděl Berlioz. Jeho hlas zněl rozechvěle. „Nemůžu se ani hnout.“ Začal zoufale kvílet a brzo se k němu s mňoukáním přidali i jeho sourozenci.

Netrvalo dlouho, otevřelo se okno v patře domu a objevila se madam Spořádaná. Vystrčily i s Hraběnkou hlavu ven, aby pátraly po příčině toho poprasku.

„Božítku!“ zvolala zděšeně Hraběnka, když zahlédla Berlioze.

„Co tam proboha děláš?“

„Ničeho se neboj, hned ti běžíme na pomoc,“ ujišťovala ho madam Spořádaná. O pár minut později se obě objevily na dvorku, za nimi rozzlobeně dupal Edgar, který nesl dlouhý žebřík.

„Vylezeš nahoru a sneseš ho dolů, Edgare?“ vyptávala se ho madam Spořádaná.

Edgar se zamračil a něco si pro sebe zabručel o hloupých kočkách.

Ale pak opřel žebřík o strom a začal po něm stoupat.

Netrvalo dlouho a Berlioz byl zpátky bezpečně na zemi.

Madam Spořádaná se na Hraběnku usmála. „Edgar je takový dobrák. Pro kočky by udělal všechno na světě,“ řekla. „Až mě z toho dojetím bodá u srdce.“

